

DAGBOEK

5 mei '93

Een zeer ledige dag gehad, toch niet de tijd genomen of gekregen ongelukkig te wezen. Waarom? Ach,'s ochtends was daar S. met zijn montere praatjes die, hoe stuitend, bijna altijd van praktische aard zijn en belangrijker: er was weer koffie (door toedoen van hem). Koffie en sigaretten, het beste van de ochtend, vooral als genuttigd onder de prille zon op het balkon. Het gebruikelijke gedrentel, gewiefel, getast en gefriemel beperkt door me na de eerste ochtend rituelen meteen aan het lezen te zetten. Ik lees nu 'Geld' van Martin Amis, een glimmend rood dik boek vol met verbale capriolen, spitsvondigheden tot en met, leuk hoor, ha! Leesbaar is het niet, toch moet het uit.

Na een uur of drie lezen en katten verwaarlozen verliet ik om een uur of drie het stoffige appartement op de Poldermanstraat en verruilde deze middels een tramrit en het daarmee verbonden geloop voor mijn vaders woning op de Keizersgracht, daar waar de piano, bron van zoveel vreugde, staat. Welk een overdaad aan duffe bekoring om telkens weer die met boeken overladen, strenge, oude ruimte te betreden; de deur achter je te sluiten en je te vergewissen van het feit dat je grillige vader, die de laatste tijd vaak boos is, er niet is, geld verdient, zodat jij je te buiten kunt gaan aan onzin; beseffen het rijk voor je alleen te hebben en je dan naar sigaretten graaiend laten vallen in één van de te luie stoelen en denken: dat pianospelen kan wachten. Daar zat ik dus, belegerd door boeken, zoals ik de laatste tijd zoveel gewoon maar zit, bijgestaan door een filtersigaret in dat gruwelijke levenslange verbond. Haydn werd telefoongerinkel, deurbel en daar was Tom (onze Amerikaanse gast, aanhangsel van Tonia, mijn nicht en ook gast) met een cadeau: quatre-mains van Mozart. Goeie vent die Tom, weet veel en is niet kwistig met zijn kennis, is zelfs een beetje dommig in al zijn goedbedoelde beleefdheid. Ook Piet en Tonia daar na een tijdje met afkeurende verhalen over de expositie die zij net in het Stedelijk Museum waren wezen zien. Vooral Tonia getuigde van een wel zeer verfijnde smaak, ze heeft kunstgeschiedenis gestudeerd en verdient haar geld met het organiseren van publieke kunstprojecten. Een wat landerige meid van een jaar of vijftig. Piet (mijn vader) liet zich ook wat ontvallen zodat ik hem gretig aanviel.

Goed dan, Tom en Tonia stonden erop ons mee uit eten te nemen, zij hoefden niet lang aan te dringen, hetgeen resulteerde in eten, drinken bij W. (eigenaar

van café Bern). Natuurlijk was Piet meestal aan het woord (bij de weinige sociale gelegenheden die hij geniet grijpt hij altijd de kans zijn kennis over zijn verblufte toehoorders uit te storten) afgewisseld met wat amenderende, weifelende bijna-vol-zinnetjes van Tonia of enkele toevoegingen van Tom. Ik hield me afzijdig van het heersende tafelgesprek en probeerde met redelijk succes Tom te verleiden tot enkele ontboesemingen omtrend zijn literaire aspiraties. Tom schrijft gedichten weet ik nu. Tom heeft een keer een aha-erlebnis gehad. Tom houdt erg van Blake en leurt ook wel met Jung. Tom en ik gaan een correspondentie onderhouden over literatuur, want Tom heeft engelse literatuur gestudeerd aan Yale en Stanford, weet dus wel wat. Bovendien is hij ook erg in muziek geïnteresseerd.

6 mei '93

Keurig op tijd, negen uur, was ik op de universiteit. Daar ik mij niet had voorbereid op het werkcollege ben ik maar gaan lezen in de filosofiebib, over Parmenides. Om 11 uur 30 begeef ik mij gelukkig gelezen naar de Keizersgracht voor een laatste samenzijn met Tonia en Tom. Voor Atheneum boekhandel loop ik E. tegen het lijf. Een klein donker niet lelijk meisje met serieuze bril en dito gedachten waarmee ik ooit een lange friemelende nacht op een bank in Particularte heb doorgebracht. Ze zei dat ze net aan me dacht, dat ze eigenlijk zo vaak aan me denkt. O, zeg ik. Wat drinken? Best. Ze heeft het wat moeilijk die E.: studeert niet, leest te veel en doet te weinig. Is druk bezig te verdrinken in het intellectuele moeras, dit is wat ons verenigt. Haar droefheid deed me goed en in topstemming tref ik Tonia en Tom op de Keizersgracht. Ik toon mij een keurige jongeman door hen naar het vliegveld te begeleiden, betaal trein en taxi voor ze, draag de zwaarste koffers en zeg tot slot: 'Don't crash!'

Weer op de Keizersgracht speel ik wat piano maar word al snel zoals vaker gestoord door de blèrende telefoon, het is R.. 'Natuurlijk R., 'tuurlijk gaan we morgen beesten in Zutphen, B. ook mee, ja. En vanavond naar F. en E. in Meppel, doen we.' Even later is R. er en probeer ik nogeens E. te bereiken, krijg een vermoeide antroposoof aan de lijn, of ik het over een half uur nog eens probeer. Ik doe wat stoer door het begin van wat een opera moet worden op de piano te spelen, vraag wat-ie er van vindt en stel me met zijn ondeskundige antwoord tevreden, nl.: 'Je zou niet denken dat het van jouw is.' Een telefoontje later is alles geregeld en begint de dwaze escapade die twee dagen duren zou.

Na het gebruikelijke gedoe bij aankomst in Meppel, een aankomst die zich alleen maar van andere onderscheidde door het feit dat ons aller Harry geheel onverwacht ook op het perron was, en na een zeer gebruikelijk vervolg begon het werkelijk toch nog interessant te worden. F., R. en ik lieten E. achter in haar schooltje, waar overigens een kudde zweverige neoprimitieven geblindoekt zich door treurmuziek lieten leiden in een poging de her en der verspreide eieren te omzeilen, en togen het wonderlijke plaatsje Meppel in.

F. kwaakte er op los als een tochtige eend, R. en ik strompelden als mannetjes eenden achter haar aan; veel later die avond zou ik mijn concurrent afgeslagen en mijn buit binnen hebben. We gingen biljarten bij een club die tevens dienst doet als videozaak. Bij het bestellen van de drankjes (voor F. een bessen) zei de dienstdoende dame mij F. op het hart te drukken niet op het biljart te gaan liggen, anders zou het afgelopen zijn. Die F. , ik kan mij goed voorstellen hoe ze zich als een krolse kat aan het laken schurkt, zou het graag zien. Haar stevige doch verfijnde nog zo prille vormen toonden zich onverbloemd als zij op onhandig charmante wijze trachtte zich aan de regels van het spel te houden. Vanuit mijn hoekje, geflankeerd door een pijpje, keek ik naar dit zondige schouwspel. Wij hielden het 'poolen' voor gezien en gingen de straat weer op, liepen door de troosteloze winkelstraten, verbaasden ons over de grote hoeveelheid café's, spraken onze algehele afkeuring uit over Meppel en belandden tot slot bij het schooltje van E.. De ei omzeilers waren verdwenen zodat ik naar hartelust op de piano kon rammen. Helemaal boven zetten F. en R. zich aan het drummen en keyboard spelen. E.'s staat van moederlijke wispelturige onmacht kwam opzetten, zo vertrouwd allemaal. We kwamen overeen dat F., R. en ik voor eenen met een taxi naar huis zouden komen.

De grootste disco van het Noorden van Holland: een videoscherm van drie bij vier, spiegels natuurlijk, roterende lichten, auto's hingen her en der in de hoge ruimte, een gigantische dansvloer, potige Meppelaren achter de bar, stampende housemuziek en verder geen kip aanwezig, wij waren de eerste. Het eerste wat ik deed was drinken halen: twee dubbele whisky en voor F. campari-jus, ik overhandigde mijn kaart waarop drie streepjes gezet werden. Drinken, kettingroken, af en toe dansen, een vervelend babbeltje en naar F. kijken. Hoe ze verzit, rookt, rond kijkt en opschept over haar disco avonturen. Zo lief en vals, heerlijk. Ze heeft iets van Monroe. De hoeveelheid hossende mensen en door ons bloed rennende alcohol nam evenredig toe. Alsof de kastelein een emmer koud water over ons uitgoot, terwijl hij ons alleen maar met de rekening confronteerde. Betalen konden wij het

niet en even zag ik het heel somber in, maar daar sprong F. naar voren, zei iets, ik weet niet wat en toen mochten we gaan, zomaar, dankzij F.. Dit succesje en die taxichauffeur die ons matste omdat hij op F. verliefd is, maakte ons uitzonderlijk blij en eenmaal thuis op de afgelegen boerderij besloten wij te gaan zwemmen. Het werd een koude, spetterende onderneming en twee uur later stapten we eindelijk rillend en voldaan in bed. Om de een of andere reden kwam ik bij F. in bed te liggen, hetgeen natuurlijk resulteerde in dat waar ik al twee jaar naar had uitgekeken. 's Ochtends keek E. even naar binnen, gelukkig lag F. alweer in haar eigen bedje, ze vroeg aan R. en mij wat we wilden: blijven liggen of opstaan. F. moest ogenblikkelijk uit haar bed komen, ze moest naar school. Even flapperde er iets door de kamer en toen was het weer rustig. Om een uur of elf keek er weer iets de kamer in naar ons halfmaffenden, ik vermoed dat het die vermoeide antroposoof was die ik aan de lijn had gehad, er volgde een koel betoogje. Het kwam erop neer dat de bus om twaalf uur ging, er brood in de broodtrommel zat en dat verder iedereen weg was. Na nog een halfuurtje uiltjes knappen zijn we halsoverkop vertrokken, een leeg pak koekjes achterlatend. Suf gerend kwamen we bij een bushalte, achter ons een villa, voor ons weilanden en een rij populieren en overal de zon die ons weke gelaat tartte. Katerig en sigaretloos stapten we bij het station uit de bus waar E. haar opwachting maakte. Het volgende uur bestond uit koffie drinken, appelpunten eten, E. aanhoren en vooral alsmaar niet roken en ik maakte me zorgen om F.: zij was ziek van school naar huis gegaan. In Zwolle stilden wij ons schreeuwend nicotinetekort, wij kwamen weer wat tot leven en eenmaal in Zutphen, het was ongeveer drie uur, deed het volgende voorval ons in eenzelfde stemming komen als de afgelopen avond. Het speelde zich af voor het postkantoor.

R. en ik ontmoetten J., een vermaarde clown uit Zutphen en tevens vriend van B.. Hij zit landerig op de trap naar het postkantoor en keuvelt op z'n middelbare schools met een onbeduidend meisje. Als hij ons in het oog krijgt, zwaait hij joviaal en wijst naar achter en zegt: 'B.'. Dan komt B. naar buiten benen en groet ons ook al zo tof. We hebben het even over 'The Secret History' van Donna Tartt, hij meent dingen als: 'Ja, nee, 'tuurlijk lees ik het in het engels, anders zit je maar vast aan de interpretatie van de vertaler' te moeten zeggen. Maar ja, ik was allang blij dat 'ie van Tolkien af is. Van 'The Secret History' komt het gesprek op een vechtpartij omdat een ex-vijand van hem langs kwam. Ik had het verhaal al twee keer gehoord maar dat hinderde mij geenszins; B. is behalve een echte vechtjas ook een smakelijk verhalenverteller. Toen hij daar zo in geuren en kleuren stond te vertellen kwam

er een in trainingspak gehulde marokkaan langsdrontelen, hij stopte, keek B. vuil aan en zei: 'Wat moet je nou met je arrogante kop'. Het gesprek viel stil, alle ogen zijn gericht op B., hij trekt even z'n schouders op. Het trainingspak gaat nu heel dichtbij B. staan en spuugt dan plotseling in zijn gezicht. Hierop veert B. op en haalt uit. Zijn vuist scheert met geweldige kracht door de lucht en mist onbeholpen zijn doel. Dan moet hij een van training getuigende trap afweren en nog één. Nu schudt B. zijn schamele entree af en springt op de verbaasde marokkaan in, het volgende moment rollen ze over de grond. In de tussentijd hebben zich een twintigtal geïnteresseerden aangediend, zij slaken verafschuwde kreten. B. is druk bezig z'n vechtpartner total loss te slaan. Als zij beiden weer staan zie ik dat de mond van de marokkaan onder het bloed zit, een voortand bungeld grappig aan een laatste worteltje en steekt uit z'n mond. B. oogt geheel onbeschadigd. Als twee honden draaien zij nu om elkaar heen, de marokkaan in kickboks houding, B. in een karate houding. Nu doet R. iets onbegrijpelijk. Hij probeert de vechtenden tot vrede te bewegen, hiermee zijn eigen leven en het plezier van de vechtjassen en de omstanders riskerend. Natuurlijk willen ze er niets van weten en R. geeft het op. Daar haken ze alweer in elkaar en rollen over de grond, de aanloop groeit gestaag en men roept nu dingen als: 'Moeten we de politie waarschuwen', of 'Grote jongens hoor, stoer'. Een man spoort mij aan tussenbeide te komen, ik zeg: 'Doe het zelf'. De robbymousen lijken bekoeld en er gebeurt iets fantastisch; de marokkaan zegt: 'Oké, oké bedankt. Je hebt me een paar flinke klappen verkocht. Had ik nodig, bedankt.' Hij spuugt wat bloed op de grond, geeft B. een hand en strompelt in z'n nieuwe hoedanigheid weg. B. glimlacht fijntjes en hoort uiterst kalm J.'s lofrede aan. De menigte wijkt uiteen en ik begin maar weer over Donna Tartt, B. lijkt wat verweg.

Bij La Venezia, de plaatselijke ijstent nemen we afscheid en geef ik blijk van mijn bewondering. Als R. en ik naar Jan op de Bornhovestraat lopen neemt eindelijk het adrenaline gehalte af en babbelen we wat na. Jan is erg vriendelijk voor ons (hij is nogal eenzaam) zet koffie en vertelt op de hem eigen eigenwijze wijze dat hij al weken op droog brood leeft, dat z'n katten meer en beter eten krijgen. 'Het is niks hoor, een eigen huis hebben. Al die rekeningen. Dat hadden ze me wel even mogen zeggen', etc. Om vier uur gaan R. en ik de straat weer op en mengen ons met de Zutphense winkelende mensen; ik heb het over de laag-bij-de-grondse middenstands mentaliteit die in Zutphen troef is en we komen bij Chapeau, een provinciaals grand café weer boven water om aldaar op B. te wachten. Naast ons blijkt de vader van

een meisje uit onze klas te zitten, het is de vlotste vader die ik ken. Hij zit daar maar belgisch bier te drinken en overlaat zijn suffige compagnon met beuzelpraatjes en lacht dan te hard om zijn eigen geouwehoer. Daar zaten wij, twee studenten die na met een vieze blik wat gesnuffeld te hebben vast besloten zijn met lange tanden een hapje te nemen uit het plaatsje waar zij ooit zijn schoolgegaan, wij voelden ons heel wel zo temidden van al die oudgedienden die waren komen aanzitten. Zo waren daar mijn ex-pianojuf, ex-klasseleraar, ex-handenarbeidleraar en ex-café kameraad; en dat alles had ons spontaan omringd. Het bier vloeide rijkelijk onder het geijkte heen en weer gepraat dat een uur na de afgesproken tijd B.'s aankomst overstemde. We besloten Jan te verrassen met een tas vol boodschappen.

Toen R. middels een telefoontje de pizza's liet aanrukken en sprak alsof hij een debiel aan de lijn had, had ik hem graag uit het raam gesmeten maar het is nu net aan kant bij Jan en Jan is weer helemaal boven Jan dus stak ik nog maar een peuk op en redeneerde dat R. het moeilijk heeft met z'n ouders. Alles ging z'n verwachte gangetje, toch was alles erg vrolijk, temeer omdat naarmate de avond vorderde de hoeveelheid alcoholhoudende drankjes die naar binnen werden geslagen toenam. Wat we zoal gedaan hebben staat me niet meer helder voor de geest, slechts de stemming, het moraallos blij zijn, dat narcistische genieten, het simplistische levensgevoel dat in disco's onder jongeren floreert, dat zwelgen in verderf, dat staat me nog bij en het was zeer lekker.

Die ochtend verzekerde Jan ons dat in 'de zesties', zoals hij altijd zegt, er in Amsterdam elke nacht woeste orgieën in bijna alle café's gaande waren, toen bleek dat wij vrouwloos naar huis waren gekeerd. Wij moeten meer durf hebben, aldus Jan. Gedrieën (B. was de vorige avond reeds gevlogen) deden wij de winkelstraat van Zutphen aan. R. leende vijftien gulden om bonbons (hij koopt altijd bonbons) voor zijn moeder te kopen, in verband met moederdag. Jan wist mij te overtuigen een zilveren kettinkje voor mijn moeder te kopen en hiermee eindigde zo'n beetje deze rare uitschieter die twee dagen geduurd had. Eenmaal terug in Amsterdam hoorde ik van mijn buurjongen dat in Den Haag bij de studentendemonstratie tegen weet ik veel wat, veel gewonden zijn gevallen, ik dacht meteen aan B. die van de partij was geweest en had er spijt van deze burgeroorlogachtige situatie niet ook meegemaakt te hebben.

27 juni '93

N. is achter de horizon verdwenen en daar daagt alweer een ander meisje. Weliswaar erg zwak, maar toch, ik voel haar twinkeling prikken. Het fenomeen dat mij nu doet schrijven heet S., veel meer weet ik er niet van eigenlijk, ik heb haar slechts twee keer gezien. De eerste keer dat ik haar zag ('t is maanden geleden) was ik met B. in een underground café, ik verkeerde reeds in zekere staat toen wij M. zagen, die zich door de hossende verknipte massa wrong, gevolgd door haar en een onbelangrijk heerschap (een Ier). Er volgde weinig spectaculairs. De tweede maal was afgelopen woensdag, op de Nieuwe Achtergracht. Ik had mij derwaarts begeven om samen met M. met bier en voorlezen de avond door te brengen. Bij aankomst bleek M. afwezig, zo verklaarde mij zijn liefvallige huisgenote die zich gestoken in een zwarte avondjurk zenuwachtig maakte vanwege de op handen zijnde ontmoeting met een vriendin in een café, heen en weer stoof, onderwijl thee voor mij zette, mij eraan herinnerde dat ik haar al eerder had ontmoet, veel lachte en er uiteindelijk even bij kwam zitten toen ik m'n thee dronk en al snel openhartig sprak over de ledigheid in haar leven. Voordat ze ging heb ik haar uitgenodigd voor m'n feestje en gezegd dat ze vooral die zelfde jurk dragen moest. Confuus heeft ze me gezegd dat ze het erg leuk zou vinden om te komen en lacherig hebben we elkaar gedag gezegd. Toen M. er eenmaal was hebben we een uurtje geouwehoerd waarna S. zich bij ons vervoegde.

Al wat aangeschoten zag ik hoe M. z'n tengels niet van d'r afhouden kon en hoe zij hierop reageerde zonder dat me duidelijk werd of zij het plezierig vond of niet, ik kon het niet goed verdragen. Op een gegeven moment togen we naar Odeon, zo'n veertig minuten lopen en weer moest ik aanzien hoe zij zich, al of niet met genoegen, liet welgevallen dat M. haar bevoelde e.d. In Odeon zijn we dronken geworden, slechts flarden van herinneringen dolen door m'n kop. Zo weet ik nog dat iemand me toevertrouwde dat ik zuinig moest zijn met m'n vriendin. Hierbij keek hij bewonderend naar S. die vertwijfeld onder ogen zag hoe een meute jongens zich rond haar schaarde in een dronken poging haar te versieren, hierin gesterkt door S.'s beleefdheid en gulle lach. Weer iemand anders zei me terwijl hij wankelend vervaarlijk dichtbij kwam staan dat hij niet begrijpen kon dat die dikke (doelend op M.) aan die schone daar mocht plukken. Ik mompelde iets van eerlijk delen. Verder staat me nog bij dat ik me in feite bij die anonieme kudde wellustige heren heb gevoegd want ook ik probeerde S.'s aandacht te trekken. Ik slaagde hierin door

me als vertrouweling op te werpen. Standvastig koerste ik haar naar een redelijk beschutte plek naast de dansvloer, door haar bij de hand te nemen, hetgeen eenmaal aangekomen nog even aanleiding gaf tot nagefriemel.

Mooi is dat toch als je gedronken hebt, dan wijkt je laatste restje zelfkritiek waarop het oeverloos koetelen en cajoleren een aanvang neemt. Een ideale staat eigenlijk. Mijn tastzucht werd even bevredigd, mijn hang naar het sublieme geenszins. M. kwam met grote ogen aangewaggeld en riep kordaat: 'We gaan!' Na gedoe met papiertjes met daarop nummertjes de jassen, een te beleefde groet aan de uitsmijter en de heerlijk vochtig frisse nacht in. Nog wat toestanden voor we bij de Dam waren, en toen: een snelle taxi. S. en ik achter in. Wat is dat toch goed, een taxi: 't bloed kolkt en tuimelt door je kop, de wereld kapseist omlaag en tolt tegelijkertijd om je heen, om de taxi heen, allerhande opstakels dartelen vrolijk rond de taxi, wuiven even naar je en doen dan net op tijd een stapje op zij om je door te laten of rennen huppelend naast je mee en slaan dan plots af. Eenmaal op de Nieuwe Achtergracht was het even onduidelijk of we wel betalen konden en het volgende moment zitten we in het brakke televisiekamertje. S. verdwijnt. M. en ik grappen wat. S. trekt haar kamerdeur open en oogt woedend, ik schrik me rot. 'M.. Ben je nuchter?' vraagt ze. 'Jahoor' is zijn schaapachtige repliek en kijkt even naar mij. Ze verdwijnen in S.'s kamer. Als M. even later op z'n kamer komt lig ik al onder de wol. M. stilt mijn nieuwsgierigheid met een verhaal waarin vermeende homosexualiteit, liefde en S.'s krankzinnigheid om de eer strijden. Ik besluit zijn verhaal met de woorden: 'Je praat veel gekkigheid.'

11 oktober '93

Ik lig op de bank, een sigaret in mijn mond, Bach in de platenspeler. Ik overweeg: 'Ja hallo met D., ik kan niet komen want ik heb mijn vinger gebroken.'

Dat is niks. Een gebroken vinger heeft weken tijd nodig om te herstellen, en volgende week wil ik wel naar les. Bovendien zou B. in aanwezigheid van mijn ouders, tijdens een voorspeelmiddag op mijn vinger terug kunnen komen. 'Ja hallo, ik sta hier in een ziekenhuis, een vriend van me heeft z'n been gebroken, ik moest hem begeleiden. 'Oh, in welk ziekenhuis sta je?' ook niks. 'Ja hallo, ik ben ziek.'

'Goh, je bent wel vaak ziek op maandag.' Valt dus ook af.

Op dit punt gekomen gaat mijn fantasie in staking, ik besluit gewoon maar niet af te bellen en doodleuk niet op pianoles te verschijnen. De telefoon gaat, met lange

vingers neem ik op. Als het Jim is zeg ik wel ...

'Dag' (dat kan alleen maar D. zijn)

'Hé, D.', zeg ik opgelucht.

'Ik ga een verzoeningsfeest geven en is het verpleegstertje nog gekomen, ze zou toch komen vandaag 't verpleegstertje, en hoe sta je er tegenover, tegenover het feest, met zuur glanzende glimlach, ha! hoe vind je die, ik had gedacht aan M., jij en ...'
'D.?'

'Eh, ja.'

'Ze komt vanavond.'

'Wie?'

' 't Verpleegstertje, D..'

'Oh, maar ...'

Gesterkt door de opgewekte wijze waarop ik hem groette praat hij nog een minuut of tien aan een stuk door. Onderwijl bemerk ik tot mijn vreugde dat ik me behoorlijk beroerd begin te voelen. Mijn maagpartij trekt zich samen, mijn schouders hangen zwaar in hun scharnieren, 't word daas in m'n kop.

'D., ik hang je op!'

Direct draai ik het nummer van mijn pianoleraar...

'Met B.!'

'Met D..'

'Oh, hallo D..'

'Ik voel me beroerd.'

'Oh, ben je ziek ofzo?', vraagt hij vriendelijk. En dan zeg ik, en ik had het niet meer kunnen menen, deels omdat hij in al zijn goedgelovigheid en goedaardigheid mij vriendelijk vraagt of ik ziek ben:

'Ik weet niet wat ik heb, maar ik voel me vreselijk.' Mijn stem klonk gesmoord. Ik piepte het eruit en voelde direct erachteraan een brok naar m'n keel stijgen. 't Was hem duidelijk. D. voelt zich echt niet goed. Hij zegt met een bezorgde en tegelijk 'no more questions' stem:

'Oké, dan zie ik je volgende week.'

Ik hang op en loop beverig naar m'n kamer. Ga op de bank zitten en sta weer op. Loop naar de keuken, pak de telefoon en bel R.. Krijg M. J. aan de lijn, die zegt dat R. nog slaapt. We lachen en ik zeg dat zolang slapen vast heel erg ongezond is. 'Precies', zegt-ie, 'ik ga hem nu wakker maken.'

Een verdwaasde R..

'R., vertel mij een verhaal om mij op te beuren en jezelf wakker te maken.'

'Ik slaap en heb jou aan de telefoon. Dat komt omdat jij mij belde, maar ik sliep. Toen heeft M. J. mij met een Volkskrant wakker geslagen en toen vroeg jij me een verhaal te vertellen om mezelf wakker te praten en jouw op te beuren. Wat is er trouwens aan de hand?'

'Ach', zeg ik. Ik zeg hem dat ik daar ik gister Cherkasky heb horen spelen in het concertgebouw, wat wankel van gemoed ben. Ik zeg dat ik bij het eerste stuk op had willen springen, naar voren lopen, 't podium op had gewild om hem op te tillen, want hij is klein, een soort humty dumty, om hem als een zakdoekje boven mijn hoofd te zwaaien, in tranen uit te barsten en het voltallige publiek toe te roepen: 'De heer is waarlijk opgestaan in dit ei!' En, nu ja, zowel de heer aan mijn linkerzijde als de heer aan mijn rechter was van een dermate hoog netheids en gestrengheids gehalte dat ik mijzelf ontkend heb door af te zien van 't in praktijk brengen van mijn wens. Dat heb ik R. gezegd. Toen het gesprek tegen het einde liep was ik reeds in tiptop stemming en betuigde mijn oprechte verbazing over het gemak waarmee ik mijzelf kan manipuleren. De enige reden dat ik niet naar pianoles wilde was natuurlijk het feit dat ik niet genoeg geoefend had.

1 november '93

Sinds R. bij het corps zit ga ik altijd eerst bij hem langs. Dan heet hij me goedsmoeds welkom, reikt me zonder me aan te kijken de hand, een vluchtige schud en gaat me voor naar zijn kamer. 'Zo', zeg ik dan, mompel iets over zijn skimuts en bied hem een sigaret aan. Meestal praten we dan wat over dingen, onbelangrijk en voor een buitenstaander onbegrijpelijk. We drinken een biertje, roken er nog één en soms komt M. J. de huisgenoot ook even meedoen. Dan slaat het gesprek om. Dan gaan we het over geld hebben, over dingen die je kan kopen. Als ik erg zeker van mijn zaak ben wil ik nog wel eens iets te berde brengen dat daar weinig mee uitstaande heeft. Dan vallen ze stil, maar lachen wel af en toe.

Om een uur of zes denkt M. J. weer te gaan leren en vervolg ik, samen met R., mijn weg naar mijn moeder die altijd op zondag avond hamburgers serveert. In de tram vertel ik R. in het kort hoe wijlen de huisdieren van K. aan hun einde zijn gekomen en vertelt hij mij hoe hij eens zijn goudvis een plezier had willen doen door hem een warm bad te geven, hetgeen de vis noodlottig werd, zoals dat gaat met goede bedoelingen, zei hij nog. Ik zei dat ik het niet met hem eens was en

keek nog eens naar zijn rode skimuts en alles in de tram was maar een koud kliekje. Bij mijn moeder die in de weekeinden bij haar vriend in een appartement op de Rustenburgerstraat woont, was de tafel reeds gedekt. Ook was B. daar, hij had al het een en ander achter de kiezen. Wij spraken over wasmachine's en bij de koffie las B. voor uit zijn roman. Op een zeker moment, ik had het zien aankomen, wil mijn moeder weten hoe het met mij gaat. Dan is het tijd om weer op te stappen. We bedanken Harry voor de sigaretten en hen beiden voor de vele goede zorgen in het algemeen, zeggen dat het lekker was en dat we over een week weer zullen komen.

In de tram besluiten R. en ik een potje te gaan schaken, hiertoe dienen sigaretten en drank aangeschaft te worden. We troggelen de huisgenoot vijftig gulden af en komen met een fles te veel terug. Men zet het op een drinken en roken op M. J.'s kamer die groter is. Omdat ik het verder ook niet zo goed weet begin ik M. J. vragen te stellen over zijn studie. De psychoanalyse hangt hem de keel uit zo zegt hij en poogt mij uit te leggen waarom. Hij verstrikt zich in zijn woorden en dat terwijl ik enkel minzaam naar hem luister. Ik help hem eruit door te zeggen dat ook ik niet goed over m'n studie praten kan omdat , zo zeg ik maar, je er te dicht opzit. Opgelucht valt hij mij bij. Zo komt er nog wat ter tafel en steeds ben ik het die spreekt. De twee heren om mij heen lachen en zwijgen. Zij moeten zich wel tamelijk dom voelen, te oordelen aan hun neerhangende mondhoeken die het einde van een lach aangeven en waaruit met name bij M. J. onvrede met de situatie lijkt te spreken. Hebben ze het zelf door. Ik vraag het mij af en bovendien was men reeds beneveld en moe. Naarmate hun karakter aangelengd werd, werd ik mij het contrast tussen mij en deze heren steeds meer gewaar en zoals dat gaat ging ik mij zonder dat zij het echt door konden hebben steeds meer misdragen. Ik had het inmiddels alleen nog maar over mezelf, weliswaar in bedekte termen. Ik bracht mijzelf aan de man achter een facade van woordspel. Ik kon werkelijk niets anders dan mijzelf één of andere glansrol toedichten, althans, zo leek het voor mijzelf, want wat ik ook zei, elke woordencombinatie, elk geuit idee maakte dat ik mij boven hen verheven voelde. Hoe kon het ook anders? Zij schenen zich enkel met staande uitdrukkingen te kunnen behelpen, als zij al wat zeiden. En als zij zwegen kon ik toch niet anders dan tot de conclusie komen dat zij mijn woorden slikten, hetgeen niet voor ze pleit daar ik meestens onzin beweerd heb. Als zij om mij moesten lachen was dat voorzover ik beoordelen kon enkel een vorm van toelachen. Nee, want veinzers zijn het niet, die twee. Ik verkeerde in de merkwaardige situatie dat wat ik ook zei

of deed een waas van superioriteit om zich heen had. Aanvankelijk kon mij dat wel bekoren, maar het gaat snel vervelen. Ik zag mij bijgevolg genoodzaakt mijn drink en rook tempo op te schroeven tot over de rode streep en natuurlijk, daar alles wat ik deed bepalend was voor hun doen en laten, volgden zij mijn voorbeeld. Zij zijn betere drinkers dan ik, toen ik ze had waar ik ze hebben wilde, het punt waarop zij niet meer konden weigeren en ik meedeelde dat wij de straat op zouden gaan voor drank daar de wijn op was, ik opstond, een paar passen deed en als zij beiden me niet hadden opgevangen, lelijk met mijn hoofd op een slecht gekozen meubel gevallen was, kon ik met genoeg constateren dat zij onvoorwaardelijk mijn leiderschap hadden aanvaard daar zij zich zelfs door een dronkelap op sleeptouw lieten nemen. Zij moesten wel complete moronen zijn, zoveel was mij wel duidelijk. Wij wierpen ons de straat op. De koude sloeg ons om de oren, we reichten onze kragen en zetten er de pas in.

4 november '93

Het was een uur of twee in de ochtend, D. lag languit op mijn bed en ik trachtte tevergeefs van enkele oude peukresten mezelf enig rook genoeg te bereiden, wij hadden al enige tijd geen woorden meer gesproken toen D. evenwel opeens opsprong, naar zijn voorhoofd greep en met een voor het late uur te luid stemgeluid gejaagd verklaarde zich onnoemelijk kut te voelen. Verveeld keek ik op van mijn knutselarijen. D. stoof met nu twee handen over zijn hoofd geslagen heen en weer door de kamer. Hij jammerde en kloeg zodanig dat mij het koude zweet uitbrak. Ik dorst niets te zeggen en liet hem begaan. Met een gesmoorde kreet wierp hij zich de deur uit, direct daarop vernam ik hoestende geluiden. Nieuwsgierig kwam ik hem na. Hij deinsde weg en zei hijgend: 'Niet aan me komen!' Hij verdween weer in mijn kamer. Ik liet een glas vol water lopen en keerde hiermee terug en bood hem dit aan. Hij sloeg mijn aanbod met een enkele handbeweging af en verdween met de telefoon in de kamer van mijn huisgenoot S.. Ik vernam een zacht jammerend geluid. Ik sloot de deur van mijn kamer, posteerde me op mijn bank en verviel in overpeinzingen. Ik merkte het glas water op en heb dat toen opgedronken; waarna ik gedurende weinige minuten veinsde in Werther Nieland verdiept te zijn. Zuchtend heb ik zijn bed bereid, liet een enkel zwak lichtje branden en heb mezelf te ruste gelegd. 't Moet een uur of vijf zijn geweest toen D. luidruchtig mijn kamer in kwam, alle lichten ontstak en mij zei dat hij een wekker van node had, ik zei hem

geeuwend dat ik zulks niet bezat en viel weer in slaap. Tien minuten later wekte D. mij voor de tweede maal. Ik hoorde een wekker tikken en begreep van D. dat hij zojuist een angstaanval had doorgemaakt en ook was er iets met een meisje. Ik verzocht hem de geschiedenis de volgende dag nader uit de doeken te doen, waarna ik insliep. De volgende ochtend hebben we omslachtig afscheid genomen. Hij had die nacht een afspraak met zijn privé psychologe gemaakt. Voorts werd mij nog duidelijk dat, zo zei hij, 't verdriet om zijn vader en moeder (zijn vader is een tiran, wist ik en zijn moeder is opgenomen in een inrichting) hem teveel was geworden, maar hij had niet willen huilen, hetgeen alles bijelkaar was omgeslagen in hevige angst. Verder vreesde hij dat het verkwikkende voorspel met een zeker bevallig meisje, niet tot de gewensde, hechte verhouding zou leiden. Ik heb hem nog gezegd dat ik het niet erg gevonden had.

25 november '93

Ik was voornemens 'Het zilveren thee-ei' van Landvreucht te gaan lezen. De bestseller waarin volgens R. en flaptekst een nieuw geluid uit opklinkt. Geschreven door een allerkoddigst oogend meisje dat brutaal vanaf de achterflap naar je opkijkt alsof ze denkt 'ik ben toch niet te neuken, hoor'. Een geil modieus boek dus. Ik verkneukelde mij reeds bij de gedachte in alle eenzaamheid deze Landvreucht open te slaan en me opgenomen te weten in een wereld vol levenslust, vloeiende sappen en succes toen evenwel, ik had mij juist op de bank geposteed, de telefoon ging. Tot mijn verbazing was 't R.. Ik ken hem niet goed deze R.. Hij is een vriend en medekraker van B., ook studeert hij filosofie. Is op 't feestje hier geweest en eens heb ik op een feestje op de Churchillaan tegen hem aan staan lullen over mijn zogenaamde culinaire aspiraties. 't Waren copieuze, heetgebakken verhalen; ik stond gewoon op te scheppen en hij slikte het allemaal. Verder weet ik van B. dat ook hij schrijft, hetgeen hem misschien interessant maakt voor ons projectje. Ik vermoedde ook B. te treffen en uit de verte begreep ik dat het geen kwaad zou kunnen wat te neuzen in een nieuwe sociale context: ik stemde in met zijn voorstel langs te komen.

Met een voor het barre weer niet berekend leren jasje toog ik de winternacht in. Bij de bushalte wisselde ik wat gemeenplaatsen uit met een vriendelijk negermeisje toen plotseling vanachter een poster op het bushokschot exotische roffels opklonken. Zij werden heviger en vervloeden in een anti-climax: een doorrookte avonturen stem

die de nieuwste drum blend uit verre warme oorden aan de man bracht. De wind sneed door m'n jasje en door mij, klappertandend wisselde ik een grinnik met mijn medekleum. Twintig minuten en tien commercials later kwam tenslotte de bus. Vreemde hoofden, starende blikken. Alles ver van mijn bed. Koud in de bus (de trams zijn beter verwarmd), lekker hard over de Haarlemmerhout, straatverlichting flitst voorbij, mijn gedachten? Elk innerlijk betoogje, hoe onbenullig ook, werd een puinhoop. De losse elementen gleden telkens van elkaar als een kaartenhuis tot een geschudde wirwar ineen. Goeie banken wel in de bus, lekker zwaaien; slaap verwekkend. Op het Centraal Station stap ik over op de metro. Een infernale afdaling naar slecht verlichte krochten. Schimmige personages, je voetstappen echoën. De metro in; op een kluitje naar de grond staren; zweetlucht; een keurige rampenstem kondigt halte Nieuwmarkt aan. Vanaf de uitgang 't freaky plein oversteken met door overheids gelden bekostigde prularia die, laten we eerlijk zijn, goed zijn voor een glimlachje, en je staat voor 't door B. en R. gekraakte pand.

Ik bel en tuur naar boven. Bel nogmaals en ga dan sneeuw verzamelen voor een ijsbal. Ik smijt de mislukte ijsbal tegen een hel verlichte ruit, maar niet de gewenste harde tik volgt. Bel nog eens, fluit, vloek binnensmonds en wil net weggaan als ik gestommel hoor. Oké, dus toch maar. B. doet de deur voor me open en vraagt of ik er al lang sta. Al tien minuten, lieg ik. We klauteren door het kraakpand naar R.'s kamer helemaal boven. Een fles wijn is er al doorheen. B. gaat nog wat halen. Ik eet de overblijfsels van hun maaltijd terwijl R. mij 'elf zoons' van Kafka voorleest. Ik schrok de onbestemde maar vermoedelijk zeer gezonde smaakloze smurrie naar binnen. R. wil weten wat ik van het verhaal vond, ik slik de laatste hap weg, steek een sigaret op en zeg: 'wel goed'. Het is er veel te koud, geen plek om te zaniken, ik doe mijn jas weer aan. R. zegt dat-ie de karakterbeschrijvingen zo goed vind, 't zegt zoveel over de vader zelf', enzovoort. Ik steek nog een sigaret op en zeg blij te zijn niet in een kraakpand te wonen, 'jullie komen de winter toch niet door', zeg ik. Hij is veel optimistischer en laat de foto zien van een stoel die hij op de Rietveld heeft gemaakt. Net iets te gelikt is zijn oordeel.

'Ja', zeg ik.

B. daar.

Drinken en roken. Het wordt wat warmer. R. blijkt een prima jongen. Inmiddels spreken we over, god bewaar me, over de definitie van abstracte kunst. Duchamp, Lucebert, Van de Wint, passeren de revue.

'De eigenheid staat voorop,' zegt hij.

Van de weersomstuit ga ik bij Meijsing zweren. Ik zeg dat ik meer van de oude stempel ben, ik bedoel, ik lul maar wat.

De wijn is op, de koffie is gedronken en het gezever ten einde; we gaan de deur uit. Met hoog opgezette kragen lopen we over de Nieuwmarkt en stappen een nogal aangengd etablissement binnen. Bij binnenkomst meen ik Cher te zien zitten. Ik dirigeer B. en R. naar een tafel in de buurt zodat ik haar in de rug kijk. We drinken jonge met ijs.

De speculaties over de vraag 'waarom is de stuiver groter dan het dubbeltje' ontgaan mij, ik kijk gespannen toe hoe Cher de cafékat aanhaalt. Ze zit alleen, een bontjas over haar knieën geslagen, voor haar op 't tafeltje een stapeltje papieren met kleine lettertjes en veel inspringen en witregels. Is het een filmscript? Voordurend schommelt ze haar hoofd in de rondte, ze zucht er hoorbaar bij. 'Echt een vrouw van de wereld', denk ik.

B. en R. hebben het over iets politieks. Kennedy, Oswald, Cuba, Chroetsjow. Ze zijn zeer serieus, praten hard en geven voordurend hun mening. Ik krijg het te kwaad als Cher Cher niet blijkt te zijn. Een dikke dronken vrouw schuifelt in haar volle omvang voorbij. Ze geeft me een giegelig knikje. Oké, die guitigheid ontbreekt haar niet, ook heeft ze hoge jukbeenderen en het zelfde haar, maar vergeleken met Cher een nijlpaard naast een panter. Ze gaat een tekst achter een lijstje aan de muur staan lezen en begint belachelijk met haar heupen te wiegen.

B. en R. hebben het weer over stuivers en dubbeltjes. Er dreint een wachtkamer muziekje door de tent, het wordt mij zwaar temoede. B. moet opeens naar zijn vriendinnetje toe, 't is kwart over twaalf, de laatste tram gaat zo. Hij geeft ons een hand vol stuivers, dubbeltjes en kwartjes en vertrekt. R. stelt voor nog een jonge te nemen. Hij begint me vragen te stellen. Wil weten wat ik typisch vind aan het jaar '93, omdat-ie dat interessant vind, zegt-ie, om dat van iemand te horen. Ik lul wat over chaotisering, hang naar zekerheid, toenemende populariteit van het corps. Ik bedoel, ik lul dus maar wat en zeg hem dat ook.

'Ja, ja, ja. Maar wel verdomd interessant', prevelt-ie voor zich uit. 'Goh'. Dan vraagt hij me waarom decadentie het verval van een beschaving inluidt, zoiets had ik dus gezegd. Ik bracht Paglia ter sprake, gebruikte woorden als chtonisch, dionysus, apollinisch en eclecticisme; ik lulde me er dus redelijk uit. Ik zag hem knikken. M'n verhaal bleef een beetje een liflafje, een allegaartje van gestolen meningen. M'n gebeuzel maakte me nog neerslachtiger dan ik al was.

We verlaten de tent. We lopen door de hoerenbuurt richting Damrak en koersen

aan op hotel Winston. Wederom jonge jenever met ijs en tortilla. Nog weer meer van hetzelfde en dan de straat weer op, de koude in en snel naar de Nieuwmarkt. R. zet thee, we eten toast en er wordt gezwegen; zo gaat dat tijdens 't nachtelijk eten na cafébezoek.

't Gat, de leegte, dat wat maakt dat je de hort op gaat wordt toch niet gevuld met het doldriest nachtelijk verpozen in morse huizen, ondermaanse etablissementen of huizen van lichte zeden. De dwaze rondedans blijkt luchthappen, de honger blijft. Suf keer je huiswaarts om op een andere wijze tot je te nemen, een vrouw in het beste geval, of bij gebrek aan vrouwelijk vlees: schaften.

Als ik wankel de trap af loop kraakt het onder mijn voeten. Mijn geest bevindt zich op de zelfde hoogte, vloeit naast mijn voeten als een watervalletje naar beneden. Vormd een plas op de overloop en drupt een kamer in, 't vindt een bed. Ik kom stil te liggen in een bassin. Het warme water sluit zich rondom mij, ik word ondergedompeld in het bad van de slaap.

24 december '93

Na drie uur geslapen te hebben om negen uur opgestaan; koffie gezet, gerookt: het gebruikelijke ritueel. Om twaalf uur tref ik M. J. op het Centraal Station. We kopen broodjes. Een verdwaasd ogende man spreekt mij, als ik wacht op broodjes, in het engels aan. Hij vraagt om vijf gulden. Ik zeg dat-ie die niet krijgt, hij dringt aan. Ik zeg dat-ie werk moet gaan zoeken, de stad in moet gaan en vooral niet moet opgeven. Hij wordt boos, komt dichterbij staan, ik reken op een handgemeen. 'Don't despise me!' zegt 'ie. 'Course not', zeg ik en dat was het dan. Hij loopt kwiek weg, ervoor in de plaats: broodjes. De trein glijdt onder een hoge ruime hemel waarin reliëfvolle witte wolken hangen, ik kijk naar buiten en snel voorbij. M. J. betoont zich een prettige gezelschap.

De eerste bekenden worden vrolijk begroet als we naar Chapeau lopen. Daar treffen we R., beginnen met het bier. R. laat ons zijn kersverse corps gewoonten zien. Op een overdreven beleefde wijze spreekt hij met de dienstertjes. B. met meisje flaneert door ons uitzicht. Ik ga er op af, ze kijken inmiddels bij de pornofilms. 'B.', zeg ik. Hij haalt zijn neus uit de haren van zijn meisje. Z'n kin nog langer geworden, diezelfde blik als vroeger als ik hem ergens trof, zojuist verdiept in z'n meisje. 't Meisje heeft die heerlijke vrijblijvende interesse in mij, vriend van B., zoals dat gaat. We gaan naar de Spaan. Daar blijkt het niet meer als vanouds. Ik ontmoet

R.. Goeie oude R. die eens de nacht waarin ik mijn eindpresentatie hield dragelijk maakte door met mij door de velden tussen Brummen en Dieren te lopen terwijl de klas in z'n geheel de afsluiting zat te vieren in het Winkeltje. Daarna heeft ze bij me in bed geslapen en hebben we gelikt en gestreeld.

Met versoepelde pas richting Oma, door de winkelstraat. Men wil bij mevrouw Brouwer langs, ik protesteer. Voor Oma staat een lange rij, tassen op het terras, en dat om vier uur 's middags. Binnen is het stampvol. Het neusje van de zalm der tienercultuur van Zutphen. Mini mevrouwtjes, nog geen zestien jaar oud, allemaal mooi, staan te zwingen op de dansvloer. Alsof ze nooit anders gedaan hebben. Ze lachen, kwebbelen en doen. Blijven je aan kijken, van geen kwaad bewust lijkt het wel. Ze vragen om vuurtjes, komen heel dicht bij staan, plukken aan hun kleding, drinken, en nog geen uur geleden zaten ze waarschijnlijk braaf in de schoolbanken.

Ze doen wat wij niet goed hebben gedaan, in de tijd dat we nog school gingen, nog eens allemaal over, en goed. De jongens weten zich ook heel wel staande te houden, zij hangen in ieder geval niet langs de kant, daarentegen praten ze veel of kijken televisie. Mij overviel bij het zien van zoveel briljant feestgedruis dat eigenaardige discogevoel, dat overigens meestal uitblijft. De blijdschap die enerzijds wordt aangewakkerd door het drinken van bier, een weinig gevleugelde toestand, meer een vorm van innesteling, je zakt wat dieper in je lichaam en treft daar jong gezond vlees. Anderzijds de ontroering vanwege zoveel menselijk schoons, een ontroering die lijkt op de vertedering zoals die de kop op steekt bij het zien van een baby, een jong kind of een ander dier met een hoog knuffelbaarheidsgehalte. Toch is koestering van dat wat je ziet niet waar het om gaat. Deel hebben aan dat wat je om je heen ziet, daar gaat het om. Je opgenomen weten binnen het geheel van jonge uitgelaten mensen, die net als jij, enkel uit zijn op wat plezier, een verzetje ter verzachting van de sleur die voortkomt uit de voorbereiding op het grote mensen leven dat steeds dichterbij komt. Met z'n allen stonden we daar het onbekommerd jong zijn te vieren.

We stuiten op R.W.. Ik vroeg haar wie de gewoonte om op vrijdagmiddag te gaan dansen alsof het zaterdag nacht is opgang gezet heeft. Volgens haar de nieuwe eigenaar van Oma zelf, om de Spaan eruit te concurreren. De patronen van de uitgaande jeugd binnen een straal van nog geen kilometer, hoe interessant. Tegen zessen sluit de tent, om tegen negenen weer open te gaan. We lopen bezweet en in jubelstemming naar Jan.

Het is goed hem te kennen. Altijd een mooi verhaal in voorraad, gegrepen uit

zijn bewogen verleden. Bijna lijfelijk ondervinden wat hij verteld, over de keren dat hij LSD gebruikte, dacht dat-ie vliegen kon dus uit het raam naar beneden sprong; of hoe hij wippend van boeddhabeeld tot boeddhabeeld schoof, steeds weer een ander standje. De aard van zijn verhalen zegt iets over zijn behoeften, ook blijkt uit zijn adviezen aan ons, iets over zijn tekorten en wensen. Zijn verhalen concentreren zich op vrouwen. Jan is eenzaam. Met z'n vieren eten in het Gastenhuys. M. J. laat zien dat hij iets van wijn weet. Na het eten slenteren langs de kerstkraampjes, zeikerig lopen doen tegen die brave neringdoenden. Dan naar Chapeau, voor Irish koffie. A. M. daar, met verrassing: C. komt ook. Er gaat wat tijd voorbij, M. J. en A. M. kunnen het goed vinden in hun gezamenlijke kijk op wat dom is en wat niet, middenstands gepraat, gelardeerd met studentikoze slimmigheid.

Entree C.. Fladderig. Giechelig en met lang uitgerekte monkelingen. Ze stort neer op een stoel en begint te ratelen. A. M. wil weten of ze het makkelijk kon vinden. Als we naar een café in een kelder lopen heb ik de kans even met haar te spreken. 't Is echter van korte duur en we zijn te giechelig om iets van belang te zeggen. 't Blijft eigenlijk bij melig heen en weer geblik, bekketrekkerij en geduw. Ons beider ironische kijk verlamt. De verdere avond is zij gewoon één van de anderen. Men blijkt vol parlevinklust, en wel over politiek. Hetgeen me noopt tot meer drinken en op een goed moment zelfs tot bladeren in een sport en drank tijdschrift met woestijn foto's. In Oma leef ik op omdat er gedanst kan worden. Als een kind zo blij kwakkel ik over de dansvloer, ontdaan van zelfkritiek. Ik wurm me door de massa en ga op de leestafel bij de uitgang zitten. Op een goed moment zitten M. J. en A. M. in de buurt. M. J. heeft het over zijn verknipte jeugd, een zekere belachelijkheid van zijn kant is evident.

Al die jongetjes en meisjes die elkaar vinden in gedeeld leed. De verwerking van dat leed en het verwerkingsproces van het verwerken. Zij komen nader tot elkaar daar zij in de ander iets herkennen van zichzelf, natuurlijk, zo zal dat wel gaan. Maar aangezien hun persoonlijkheid gereduceerd is tot problemen en de wijze waarop zij daar mee omgaan, daar zij zichzelf met name zien als iemand met die en die jeugdtrauma's, en zij voor de rest zo gewoon mogelijk wensen te zijn, d.w.z. spontaan, grappig en verzekerd van een redelijke baan, daar nooit bij hen opgekomen is dat persoonlijkheid zich kan uitbreiden door meerdere gebieden je eigen te maken, je er zo gezegd een mening over te vormen, beheersen zij niet de kunst aan een gesprek, handelend over een onderwerp anders dan mekaar of de voortgang van de studie, die persoonlijke toets te verlenen die zich uit in onverwachte zinswendingen,

het bezigen van ongebruikelijke woorden of vreemde voorbeelden die licht werpen op iets dat losstaat van het eigenlijke gesprek; de pointe, de verwijzing: zij lijken het niet te kennen, zijn zij zo plat als een dubbeltje: gelaagdheid kennen ze niet. Het feit dat ze nooit een rood stepje hebben gekregen, en dergelijke trivialiteiten meer, bepaald wie ze zijn en daarin komen ze nader tot elkaar.

31 decemer '93

Gedurende de afgelopen week het middelpunt van mijn gedachten, het scharniertje van de wipwap van mijn stemmingen. In het middernachtelijk kraaien van een haan herken ik C.'s klagzangen. Stoned in bed voel ik haar hand weer door m'n haren gaan. Voor m'n geestes oog zie ik haar met ontstellende precisie op m'n schoot gezeten tranen met tuiten huilen, over het strand hollen en de liefde bedrijven. Waartoe? Welk een vreemde fantasieën. En dat allemaal alleen maar omdat het die vrijdagavond in Zutphen uitgelopen is op een onschuldige vrijage. We hebben heel dicht bij elkaar gelegen, neus aan neus. Ze heeft me over m'n wang gestreeld, m'n vingers gekneet en we hebben over en weer gefluisterd maar vooral: we hebben gegiecheld. Ja, het was met name een soort kinderpret hebben, vanuit de neus. Nasale genoegens hebben we beleefd. Ik voelde me weer een kind, zo heel dicht bij haar. En een gelukzaligheid, van een nieuw soort. Waarlijk een topsentiment dat door mijn dronken lijf en daas hoofd trok, dat uur, dat kortstondige moment, op een smalle matras, bij Jan thuis op de bank.

C. laat zich moeilijk beschrijven en doorgronden. Haar aantrekkelijkste kant: ze heeft iets geniaals, al was het maar vanwege die vluchtige, niet te duiden indruk die ze achterlaat. Ik vrees dat elke poging haar een aantal wezenlijke karaktereigenschappen toe te kennen, vooralsnog gedoemd is te mislukken. Denk je haar ingesloten te hebben, in een hoek gedreven, dan blijkt dat ze zich opgesplitst heeft. Zo kan je trachten een van de vele wenkjes, knipoogjes, vingerwijzingen en grapjes uit het scala van uitdrukkingen apart te nemen en vervolgens te duiden, proberen te ontdoen van elke dubbelzinnigheid, de diepere betekenis ervan trachten te achterhalen. Denken 't gevonden te hebben maar dan komt alras de twijfel.

Ik leerde haar kennen op een verjaardagsfeestje. A. M. had me uitgenodigd. B. was ook van de partij, ik had hem meegetroond. Een feestje in de ruime keuken van een studentenflat was het, met een taxi lieten we ons ernaar toe rijden.

't Was zomer, doch er trok een koude door Amsterdam. Een weinig bedeesd maakten wij ons entree, behalve A. M. kenden we er niemand. We zetten ons, nadat we ons van biertjes voorzien hadden, op wankel plastic stoelen nabij de ijskast. A. M. hield ons gezelschap en introduceerde ons bij de zich toevallig aandienende feestgangers. Na een slap handje te hebben ontvangen van onze gastvrouw, B. was reeds verwickeld in een gesprek over de studie met een stupide ja-knikker die ik nog hoorde zeggen zelf ook heel filosofisch aangelegd te zijn, werd ik voorgesteld aan C. en vervolgens aan m'n lot overgelaten.

Liefde op het eerste gezicht is te veel gezegd. Haar fladderigheid trof me en haar verpulverende ironische blik. Alsof we elkaar al jaren kende en na een lange tijd een onverwacht weerzien beleefden waarbij we ogenblikkelijk de draad van het laatste op vertrouwde voet gevoerde gesprek oppikten en deden alsof er geen tijd voorbij gegaan was, zo vanzelfsprekend, enkel een kortstondige frons van 'waar waren we gebleven' begonnen we terstond over allerlei lichtvoetigs te spreken. Na enige tijd, met bijgeschonken glazen, verhuisden we naar de bank. Tot mijn teleurstelling nam ze al snel de benen, ze moest vroeg op zo zei ze en nam de trein naar Utrecht.

De rest van de avond bracht ik eenzaam drinkend door, met een vaag onbestemd gevoel. Onbeschrijfelijk brak ging ik bij het ochtendgloren op huis aan. Niet lang hierna zag ik haar voor de tweede maal. Via A. M. had ik geregeld dat B. en ik haar en C. zouden treffen in Utrecht, bij de loketten van het centraal station.

Slingerend op de fiets reden we door Utrecht, ik zat bij haar achterop maar nam het trappen voor mijn rekening, hetgeen aanleiding was voor geginnegap. Mijn hand rustte op haar zij. We streken neer in een café. We gingen achterin aan een tafel op een verhoging zitten en vingten aan met het drinken van witbier en ons te verbazen over de veelvormige entourage. Temidden van de houten papegaaien en dergelijke splitste het heersende tafelgesprek zich in twee. B. sprak met A. M., hij scheen er niet bijzonder veel plezier in te hebben, en ik sprak met C., onderwijl druk rokend.

't Verraste me toen bleek dat ook zij 'Het sexuele masker' van Paglia gelezen had, haar eloquentie bleek zich verder uit te strekken dan het kluchtige genre zoals gebleken was in Amsterdam. Ze bleek een onuitputtelijke schat aan vreemdsoortige stellingachtige uitspraken te bezitten. Haar belezenheid toonde zich. Ze vertelde dat ze op haar vijftiende reeds eindexamen VWO gedaan had. Een jaar Frans had gestudeerd en op het moment rechten. Ook op de vrije school gezeten had. Hoe het zij, ik leerde haar beter kennen. De gespreksstof werd algemener, minder bizar dan in Amsterdam. Maar al snel gingen we weer over op ons inmiddels zeer eigen

toontje, gelaardeerd met typische Paglia termen zoals chtonisch etc. Weer was daar die gelaagdheid. Door te spreken over 'Het sexuele masker' hadden we het in feite over onszelf. Het was een soort mime met woorden, niets van wat we zeiden had een directe betekenis, alles indirect, niks was zoals het scheen; strikken en valkuilen, dubbele bodems en schijnvertoningen en toch kwamen we nader tot elkaar. Door de wirwar van woorden, redeneringen etc. ving ik af en toe een glimp op van haar kern, althans, zo leek het. We verlieten de tent en koersten aan op Beaton. Aldaar gingen wij na een korte verkenningstocht in de kelder zitten. Een donker hol met druipsteenachtige knochels aan de muren, twee banken, in het midden een bassin met een aantal goudvissen, bedompt rood schemerlicht. Een soort grot.

Aldaar kwamen wij nog te spreken met een stoned heerschap. Ik wendde de spreektrant, in het café tegen C. gebezigd, aan om hem de loef af te steken. Hij was toebedeeld met een intelligente bril. 't Heerschap nam niet eens de moeite in te gaan op mijn relaas. Enkel lachte hij stompzinnig voor zich uit, verlegen blikken in de rondte werpend. Snel vertrok hij weer. Op mijn verzoek gingen we verstoppertje doen, A. M. was hem. 't Licht ging uit. Ik greep C.'s hand en troonde haar mee naar een hoekje achter het bassin. Fluisterend bekende ik haar mijn liefde. 't Kwam er wonderlijk wel uit. Giechelig bezong ze nu op haar beurt mijn edele voorkomen, een juweel van een lofrede met veel Oh's en Gij's. Later, ergens temidden van het ijdele studentengebroid verklaarde C. ons voor gek.

Beetje rauwig, behept met een onbestemde, inwendige druilerigheid, liep ik naast B. naar het station, stonden ons mannetje in Hoog Catherijne en namen de trein.

Als ik op de roltrap sta denk ik aan wat komen gaat. Ik word bevangen door een kriebelende vrees. Daar staat ze, mijn angst bleek niet ongegrond. Mooi is ze niet, integendeel, bescheten ziet ze eruit. Een lijkleek vlekkelig gezichtje en een ietwat scheve neus. Haar haren ogen verlept en lijken in een woede aanval geordend. Bovendien doet het vale bruin vermoeden uit een tube afkomstig te zijn. Om haar schouders hangt een wanstaltig capeje, waarin enkele gaten, een misplaatst minirokje doet haar dikke benen uitkomen. Slechts twee uiterlijkheden konden mij, toen ik haar zo zag staan bekoren. Haar ogen en haar mond.

Haar rode volle mond, waarmee zij als ze zweeg en een antwoord verwachtte, de vraag nog dwingender deed zijn door haar lippen in vreemde standen te kronkelen. Haar ogen waren niet zozeer opvallend door een merkwaardige kleurschakering, nee, veeleer de mild dwingende opslag, die rustige dwang in haar blik deed haar kijkers

zo'n prominente plaats innemen. Nadat ik mijzelf even de tijd gegund had haar te bekijken, stapte ik op haar toe en zei 'Dag'.

Zij kwam met iets soortgelijks. 't Lag aan mij, dat wist ik.

Van lieverlee begon ik een verhaal op te hangen en verdomd: eenmaal op haar fietsje babbelden wij honderduit. Vrolijk en nonchalant typering en gevend aan en etiketten plakkend op, zo wij meenden, algemeen voorkomende uitwassen der menselijke natuur.

Gechaperonneerd door haar broer zaten we in het duister, omringd door honderden mensen. Voor ons op het verlichte toneel rolde in slow-motion een menselijke kluwen over de vloer. Vaag kon ik haar gezicht onderscheiden, haar mimiek volgde de handelingen op het toneel. Ze keek even schuin opzij, in haar blik een twinkeling, haar mondhoeken bezorgd en werd als een klein meisje weer in beslag genomen door de voorstelling.

Na afloop sprak ik mijn afkeuring uit, ik zei dat ik het te videoclip-achtig gevonden had. Zij daarentegen sprak in lyrische bewoordingen over dat wat zij gezien had. We fietsten naar een nabijgelegen grandcafé. Aldaar sprak zij over een belangwekkende 'zaak', vertelde van haar ambities 'advocaat worden', complimenteerde me met de jas die ik van m'n vader gestolen had 'indrukwekkende jas heb je aan', en nog zo wat. Tot slot zei ik haar het zo aangenaam te vinden naar haar te luisteren, gewoon als ik was indien met een meisje uit voordurend aan het woord te zijn.

Gearmd verlieten we het etablissement. Hadden gein bij de fiets en eenmaal achterop stelde ik haar voor met mij naar de Canarische eilanden te gaan, in de voorjaars vakantie. Ze leek verrukt, 'Natuurlijk!' riep ze uit en maakte een vervaarlijke slinger. Ons vrolijk makend reden we door Utrecht. In een benauwd café'tje vlak bij 'de steeg' maakten wij luchtig schertsend trouwplannen, betreurden dat de juwelier en het gemeentehuis al dicht waren en vatten het plan op om een rondvaart te maken in een boot met rode kaarsen en dronken whisky.

C. belde tevergeefs alle Utrechtse rondvaartboot maatschappijen, hetgeen de stemming een weinig drukte. We gingen besluiteloos de inmiddels winderige nacht in. Zij stelde voor er voor vanavond een punt achter te zetten. Op het station hadden we nog een gesprekje over 'de charme van nadenken'. 'Meen je dat nou', zei ze, 'je kijkt er wel charmant bij als je dat zegt'. De conducteur maande ons aan tot spoed. Ik kreeg van C. een warme zoen op m'n mond. Ter genoegdoening, bedacht ik in de trein. Ik voelde aan m'n water dat ze terug zou komen op haar beslissing met mij af te reizen naar de Canarische eilanden.

Het was een warme, drukke zomerdag. We dronken wijn uit de fles, al op een stoepje onder een steiger gezeten. We hadden uitzicht op het Leidseplein. Mensen trekken aan ons oog voorbij, gestoken in zomerse kledij, men is even als het weer: goed geluimd. C. en ik in ons hoekje. Zij was in het café naast ons een kurketrekker wezen lenen. Nu zetten we om beurten de fles aan de mond, morsten op ons goed. Keken naar onze schoenen (ik had zojuist mijn engelse hoge schoenen gekocht), hadden een opgeruimd gesprek; we dreven nog voort op de verrassing van het weerzien.

Met de fles in m'n jaszak slenterden we door het zomerse gekrioel richting Vondelpark. Er stond een aangenaam briesje. De knalgroene blaren ritselden zwierig aan dansende takken rondom. Heel erg langzaam liepen we, zij wilde uit een fontijntje drinken, ik nam nog een slok uit de fles. We streken neer op een lichtelijk drassig grasveldje. Zij sloeg d'r armen rond haar knieën, ik ging liggen op m'n zij. We bliezen op gras, draaiden shaggies en wierpen stokjes in het water. Er was iets met een klierderig insect, een natte hond kwam ons storen en het gesprek kabbelde vrij rond onze oren en uit onze mond. Allengs, mijn billen werden vochtig, nam ons gepraat een welhaast bitserige discussie toon. Vragen als 'Welke studie, rechten of filosofie is meer wetenschappelijk', vragen die mij bijzonder weinig aan het hart liggen, ketsten heen en weer.

Ik maakte er een eind aan door op te staan. Onze kleren vochtig en ietwat bedrukt dwaalden we naar een eetcafé bij het filmmuseum. We troffen een volle bak, het duurde even eer we een plaats kregen aangewezen. Wachtend op een plaats, in een halletje bij de wc's, fleurden wij weer op: die zeer aangename kinderlijke meligheid nam, zoals altijd als de omstandigheden er naar zijn bezit van ons, maar wat precies de voorwaarden zijn weet ik niet.

Eenmaal aan tafel, achter een dikke pilaar, bij het bestellen etc., gaven wij ons over aan voetje vrijen en veelbetekenend bekketrekken, onderbroken met explosieve lachjes. 't Meanderend verloop van onze stemmingen sleepte zich langs weinig opwindende oevers om met een onverwachte draai, steeds meer versnellend, in woeliger wateren tot hevige kolkingen te komen; eenmaal buiten, toen wij door het Vondelpark richting Particularte banjerden, was het na een dip beleefd te hebben tegen het einde van de maaltijd die wij zojuist genoten hadden, weer alles vrolijkheid en permitteerde ik mijzelf zelfs enkele handtastelijkheden waarop zij semi-bestraffend keek en naar mij uithaalde.

2 januari '94

Samen met R. en T. naar K. gegaan; na het gebruikelijke hamburger happen. Zij groette mij met een verholen stijfheid – hoe banaal. Ze denkt dat ik boos op d'r ben. Hoe doorzichtig zijn mensen.

Men zat bijeen, we dronken thee en ouwehoerden. 't Wilde geen vlam vatten. Dus de straat maar op, richting Carel². Aldaar over indianen gekletst; Koosje d'r vriendin is er één, vandaar. Althans: ze denkt in haar vorige leven een indiaan te zijn geweest en nog zowat, in dit leven zit ze bij de indianengemeenschap van Nederland. Haar doel was eerst: derde vrouw worden van het opperhoofd. Of ze in de eeuwige jachtvelden gelooft weet ik niet. Op een goed moment vertrekt T.. Niet lang daarna besluiten we te gaan: het geld is op.

We denken hardop na over de uiteen lopende slaap mogelijkheden: we gaan bij K. slapen en wel met z'n drieën in haar bed, zoals dat al eerder het geval is geweest. Bij haar thuis begin ik fantastisch smerige Amaretto te drinken. Als K. in bed ligt trek ik een nachtjapon aan, R. een charmant zwart jurkje. Onze sokken maken we tot een bolletje en promoveren ze tot tietten. We roken er nog eentje en doen meisjesachtig.

Ik vraag R. naar zijn kersverse dagboek aspiraties. 't Valt hem niet mee zo zegt hij. Wat opschrijven en wat niet, 't maken van de onvermijdelijke keuzen, dat vind 'ie lastig. Ik vraag hem dus waar het hem om te doen is. De herinnering levend houden is zijn antwoord, welja. Ik zeg hem dat je met dat uitgangspunt geen kant op kan, te vaag, 't helpt je niet bij het selectie proces van de overstelpende hoeveelheid aan materiaal. Zeg hem in thema's te denken, zoiets, bepaal van tevoren dat wat je wil opschrijven, bedenk waar je het zwaartepunt hebben wil, geef het een rode draad, laat deze niet zichzelf vormen door de toevallige opeenvolging van de handelingen, gebeurtenissen of het verloop van de tijd. Maak dat wat je per keer schrijft als geheel relevant, geef het een duidelijk doel. Ja, of: laat je gaan, schrijf wat in het wilde weg, bij herlezing kan het soms wonderlijk coherent blijken. Zeker als je niet goed weet wat je nou precies wil opschrijven is dat de manier daar achter te komen, het blijkt dan gewoon. Verder komen we te spreken over het nut van het bijhouden van een dagboek. Dat het je een beter inzicht verschaft in je levenswandel, dat bovendien deze hierdoor gunstig beïnvloed kan worden etc. Heus, hoogst interessante zaken: maar er over spreken met R., nee. Mij bekwam een beschaamd gevoel. Ik begon me nog stompzinniger te voelen.

Dergelijke zaken worden, wanneer met hem besproken tot gemeenplaatsen. Hij maakt het te gewichtig.

Hoe het zij, eenmaal bij K. in bed kon ik de slaap niet vatten, evenzo K. en R.. Evenwel veinsde ik te slapen, in de hoop gepraat te voorkomen. K. lag tussen ons in te woelen, zij lag in foetushouding mijn kant op en ademde zo luidruchtig in mijn oor dat ik vreesde een oorontsteking op te lopen, dus draaide ik mijn rug naar haar toe zodat zij uiteindelijk verkoos zich naar R. te wenden en om zo als een blok te blijven liggen.

28 april '94

Moe ben ik, en wel omdat ik de nacht heb doorgebracht in het bed van E., jawel. Daar ik dreigde aan verveling ten onder te gaan, tien minuten had ik reeds in de keuken staan dralen zonder enig doel en besef van tijd, dit merkende omdat ik het kattedordje omver stiet, schrok ik op uit mijn vegetatieve sluimer, drentelde naar mijn kamer en ging uit pure wanhoop de perfecte zelfmoord bedenken. Eén en ander had een halfuur eerder mijn melancholieke zinnen geprikkeld.

Een telefoontje van mijn vader, hij vreesde op basis van wat mijn moeder hem gezegd had aangaande mijn gewik over de toekomst dat ik, eerst in de WW en daarna in een nog veel miserabeler staat zou belanden, enfin, zijn bezorgdheid dreef de gedachte voorgoed te breken met zij die mijn ouders zijn op de spits, zodanig dat ik hem ophing, ik bedoel: ik verbrak de verbinding, de lijn, dat wel. Ik gooide dus de hoorn erop en draaide het nummer van m'n moeder. Vroeg haar te verklaren wat zij hem gezegd had. Ik bedaarde enigzins. Enkel heb ik haar gezegd de lust te gevoelen, gezien de overmatige aandacht die zij aan de dag leggen waar het mijn welzijn betreft, dit benauwde landje de rug toe te keren en elders m'n rommelige leventje voort te zetten, ontdaan van mensen die een oneigenlijke belangstelling voor me aan de dag leggen. Ontdaan hing ik op, dat wel.

Behalve dit was er nog zowat, redenen tot droefheid te over dus. Op de bank op mijn kamer gezeten, sigaretten rokend, wilde het niet vlotten met mijn suïcidale wensdromen: ik besloot bij E. langs te gaan. In de tram, bij het zien van de inzittenden, een bonte cocktail die meestal maar toen niet, schiften gaat zodra ik me meng, beurde ik een weinig op tot het minimale niveau dat ons in staat stelt te voldoen aan de meest elementaire beleefdheids eisen zoals opstaan voor anderen en hier en daar iemand vriendelijk toeknikken. Het was een mooie avond, de lucht was

van een ruim blauw en de wind streek bemoedigend over m'n wangen, 't geschetter van mensen op terrasjes klonk me familiair in de oren.

E. stond met een zwart stoffen jurkje aan in de deuropening. Zwart glimmende hoge lakschoentjes met koperen gespen aan d'r voetjes, zwarte panty en een vleugje rood op haar lippen, d'r haar lekker lang. Op z'n existentialistisch ziet ze er goed uit. Een kleine fijne glimlach krult zich om haar mond, beteuterd blikt ze schuins met haar glans oogjes van mij naar de grond, doet een stapje naar achter en verruimd de opening. Gaat me voor naar haar kamertje en wil thee voor me zetten.

Kwiek beent ze naast me voort als we even later over de grachten via een videotheek naar een geschikt drink lokaal banjeren, of ik iets zachter wil lopen vraagt ze. Ze wijst me op een bouwstelling boven 't fietspad en zegt zich er aan te willen opknopen. Een mooie plek beaam ik. Ik kijk soms even naar haar en verbaas me dan te merken hoezeer ik telkens wordt verrast door de fijnheid van haar gezichtje.

In een café op de Spuistraat, een tent voor mislukte kunstenaars had ze gezegd, strijken we neer tussen de van dope zwevende vlot ogende twintigers. E. tracht wit bier te bestellen, ik zoek me weifelend een weg naar een lange glanzende houten tafel. Voor mijn neus staan orchideeën, ik piep achterover leunend met mijn gym-schoenen over het parket en zie doorheen de lovers een bebontmutste jongeman vanuit zijn stoel op de grond vallen, z'n pijpje rolt een eindweegs. Tegen een pilaar hangend staat een bebrilde, zorgvuldig geklede hippie, grijnzend neer te zien op de langeslagen, wezenloos over de vloer zwemmende bebontmutste kunstenaar en hanteert precieus, als betrof het een delicatessen, zijn tussen duim en wijsvinger beknelde filtersigaret.

30 april '94

Wurm me door het gewemel naar huis, speel wat piano en pak om vier uur de trein naar oma. Probeer te lezen maar ben te mijmerig. Kijk naar het songfestival en duitse softporno film.

1 mei '94

Om twee uur weer thuis, telefoon gaat, 't is E.. We spelen het praeludium van Kreisler. Zitten zwijgend op 't dak met koffie en vragen ons af wat toch het geheim van babbelen is. Ga d'r – we liggen op m'n bed – lekkers voeren terwijl ze me

voorleest uit Don Quichot en eet taart uit d'r haar. Luisteren naar gedichtjes van Annie M.G. Schmidt op tape, giechelen in elkaars armen. Laten bistecca con funghi bezorgen, drinken bier en roken. Kijken 'Creatief met Kurk', luisteren naar Jewgeni Onegin van Tschaikovski, sonate voor piano en cello nr.4 van Beethoven en de etudes van Chopin. Ze wil graag dat ik me opmaak maar er is geen make-up in huis. Als lepeltjes in een laatje zo kuis slapen we in.

4 mei '94

Om elf uur naar E. op de Looiersgracht. We kijken 'Blind Fury'. Op haar hoogslaper gelegen voel ik me verliefd, zit veel aan d'r. We kijken nog een Godart film, waarna ik haar voorlees uit 'Ik is een ander' van Pessoa. Op een gegeven moment zeg ik dat ik verliefd op d'r ben. Ze kronkelt ineem van genot, wordt kortademig, kijkt me vlug aan, wrijft over d'r voorhoofd en gaat recht op in bed zitten. Slaat d'r ogen neer en zegt niet goed te zijn in dit soort dingen, dat ze niet verliefd op me is, dat ze dat niemand toewenst, 't niet meer wil zijn maar wel zou kunnen zijn. Gaat dan stevig tegen me aan liggen en fluistert in m'n oor dat ze van me houdt. Ik sidder, voel tranen opwellen maar smoor deze in een langgerekte zoen. De verdere nacht zijn we met name erg verliefd en verteld ze van haar vinger praktijken met een klasgenoot, als dertienjarige samen op haar meisjeskamer, tussen het leren van de latijnse woordjes door.

5 mei '94

Ik ben te zeer heen om de tram die voor m'n neus staat binnen de tijd te betreden, hij is al weg eer ik de ingang gevonden heb. Wankel van gang en gemoed ga ik over de zomerse straten, in m'n haast zweet ik als een otter. Een half uur na de afgesproken tijd kom ik thuis alwaar een beteuterde maar minzaam glimlachende C., al op het balkon gezeten, lezend in een info blaadje mij wacht en welkom heet met de al te nieuwsgierig uitgesproken vraag waar of ik niet vandaan kom. Vertel een zoals ze zegt 'knotsgek' verhaal, lul me er dus redelijk uit en bied d'r koffie aan. Is echter op. Ik vraag of ze Robert nog gezien heeft. Eerst schrikt ze, ignoreerd vastbesloten mijn vraag (begint over één of andere culturele happening) en zegt semi-achteloos, nadat ik de vraag herhaald heb, dat ze hem toevallig tegen het lijf gelopen is.

Fijn aan meisjes is dat de meesten weinig verbergen kunnen, ze dragen 't hart op 't gezicht. Hoe het zij, we spelen wat samen. Ze mag dan hoogbegaafd zijn, 't meest in het oogspringende was toch haar slechte vioolspel en haar te dikke benen en dan die neurotische verhalen over precies die dingen die je niet weten wil. Zo snel mogelijk werk ik haar de deur uit. Werp me op bed en begin naar E. te verlangen.

Ik laat een pizza aanrukken en bel direct daarop E.. Als ze komt ben ik al lichtelijk aangeschoten. Ze heeft een frans zwart wit geruit broekje aan, d'r hakschoentjes en een zwarte slobbertrui. Beetje pips gaat ze voor me op de grond zitten en verhaald van d'r rol als gezelschapsdame op 't feestje van de dochter van haar hospita. Ze is een depressie nabij, zegt ze, zoals altijd voordat ze ongesteld moet worden.